

OSTRUZINY.cz

Žebříček TOP 10 básní z PSANCI.cz

LEDEN 2008

1. **Zamrzlý smích** (od gabkin)
2. **...Do starých rukávů...** (od Severka)
3. **A sedmé nebe se nekonalo...** (od Lizzzie)
4. **Balím** (od S..a)
5. **Pro...** (od prostějaneK)
6. **Zapomnění** (od ivkaja)
7. **Pády andělů** (od Azure Sky)
8. **Brodím se mrtvolkami** (od Jarda)
9. **Prodal jsi přátelství** (od Lalej)
10. **nazev** (od veronika)

*. **naivita hýbe světem!** (od HarryHH)

Zamrzlý smích

autor : gabkin

Má hořkých mandlí vůni,
a rybí žluči chuť.
Když, polkneš ze rtů slova,
a modrá čísla míjí rtuť.

Když jako by obří ruka,
drtila mezi prsty ramena.
A tvář je bez záchvěvu,
vytesaná - kamenná.

Zmrazí celé tělo.
A srdce dávkuje ledové jehličky.
Jen mozek ví co by se mělo,
leč odpojeny ruce i nožičky.

Víš, jde strašně špatně z těla.
Láska je dýka ostrá ze dvou stran.
Rozřízlá ústa oněměla...
....příště se slov ze zloby chraň!

...Do starých rukávů...

autor : Severka

*

Nouzový východ obkličuje
ramená paranoia
a ořezávátka času
na úzkost
z prošlých vztahů
směle doráží

tam v síni srdce každou chvíli
soustrastný pohled soudce vrhá
na zamilovanou petláhev v ledu
která si dobře spočítala,
že poločas rozpadů i vynáší...

Dav zakroutil vztekle hlavou,
kladívko dokleplo dřív
než přestaly být city gratis

v odrazech zubních sklovin
vybouchl granát smíchu
já přitiskla jsem ucho na lis

a přála si ať mi jej klaun
na stoličkách
ještě jednou přežvýká

jen ať neuslyším,
že na linu usmýkají
to mé: „neplač lásko,
jen přestalas být veliká“

...

já už
nestojím o zvětralý život,
který po čtyřech
vždy doplazí se

do starých rukávů,

kde naděje přidržuje
malíček v tepnách
hercového esa

*

A sedmé nebe se nekonalo...

autor : Lizzie

.
...a alkohol jim prolíval srdce,
aby na chvílku zapomněli
na nespravedlnosti světa

A my dvě, má krásná kamarádko,
stály jsme s přivřenýma očima,
co zkreslovaly svět
do ztřeštěně černých odstínů...

S opilými pocity
uprostřed tanečního parketu...

záviděly jsme infarktovým reflektorům
jejich třpytivé naděje,
co se pro pár polibků a pohlazení
zapomněly u baru ...

Ach, jak moc jsme nestály ani za zmínku
...za povšimnutí

.-.
Byla noc, má krásná kamarádko,
a já najednou začala být povolná
...nepřemohla jsem chtíč...

A doma pak
...doma jsem do polštáře
s otevřenýma očima
vyplakala všechny devítiměsíční
slzy

za tu mou
střízlivou lásku,
která pro dnešek už definitivně
skončila v záchodové míse

.
.
.

Balím

autor : S..a

Tenkrát sny nešly sbalit do krabic,
tak neměli jsme skoro nic,
jen pár věcí..
a přeci..
To nestojí už za zmínku,
když dnes balím každou vzpomínku.

Balím vše, co už dávno není,
úsměvy, dotyky, pobláznění
a víc věcí..
a přeci..
Zůstanou ozvěny..
snů - ač jsou dosněny..

Pro...

autor : prostějaneK

přítulný neklid
probarvuje mysl
a činely tepů
rozdechvívaj' dech

můžeš to nazvat

nadějí na nirvánu
touhou
nebo hloupostí
/schovávanou
pod barovou židlí
v nejhorším baru města/

někdo snad řekne
že jsem zbabělá
a že neumím snést
náruč mraků
pro tvý loupežnický oči

nebo jen líná
na zázraky
na počítání stínů za tvým oknem

možná to zní
jako bolest rtů
odtržených od poháru světla

jen posledních pár řádků
a půjdem dál

protože život je volná disciplína
ve které se nikdy nenaučím kroky

(nechceš mě aspoň chvíli vést??)

Zapomnění

autor : ivkaja

Jako bych se nepohybovala v čase,
on běží....- a já... nic.
Jako by stín ležel na mém hlase,
Když zmlkl smích mých zřítelnic.

Měla jsem v sobě létavice stříbrný,
"Kde teď však jsou?", se ptám!
V odpověď malé kotě zavrní
a rozběhne se ke svému hrámu.

Jsem květina, která zapomněla kvést,
i bárka, jež neví jak plout,
Jsem Siréna, co uměla hlavy splést,
teď však sama se nemůže ani hnout.

Jsem vůně, co náhle nevoní
a marně vzpomíná, co to „vůně“ vlastně je,
Jsem rána, co krůpěje uroní,
ale pouze v šeru pokoje.

Jsem fontána, co neví, co je proud,
jsem studna bez pramene.
Jsem peruť, co zbavena pout,
si na svou volnost hned tak nevzpomene.

Jsem čarodějnice, co zapomněla čáry,
jsem tón, který zapomněl znít,
jsem z bílé plachty potřhané cáry,
jsem snění, které už neví, co je snít.

Jsem vlna, co se zastavila v pohybu,
jsem píseň, co náhle přestala hrát,
Jsem pád, co si nevzpomene na chybu,
jsem vánice, která už neumí vát.

Jsem ráno, které zapomnělo svítat,
jsem Luna, co neví, kde světlo brát,
jsem noc, co netuší, jak Slunce vítat,
Jsem ozvěna, která zapomněla „co“ a „kolikrát“.

Jsem karafa, jež si nevzpomíná „nač“,
Jsem odliv, který nemizí pryč,
jsem slza, která neví, co je pláč,
Jsem skrýš, k níž hledám stále klíč.

Pády andělů

autor : Azure Sky

.

viděl jsem padat anděla
...vždy, když jsi byla nesmělá

a říct jsi mi to nechtěla
o tom co se normálně nedělá

je tolik a tolik dívek
a tolik a tolik kluků

vzájemně trefujem se do srdečních dírek
když střílíme z amorových luků

je tolik a tolik lidí
a je tak málo kteří vidí

nevyznané city
nevyřčené věty

je tak málo a málo andělů
co vyznávají lásku bez nucení a povelů

je tak málo a málo přátelství
v materiálním sousedství

a já ti říkám bez dlouhých vět
že anděl má někdy krátký let

každý anděl má svůj háček
ten drží ho když se rozletí

a když pláče
tak jen pro děti

.

Brodím se mrtvolkami

autor : Jarda

Brodím se mrtvolkami listů
Sám v sobě napůl mrtvý jsem
Nevěřím Dáblu ani Kristu
Od vrat jsem vyhnal jehovistu
Sám sebou byl jsem okraden

Všude se mlha rozprostřela
Jak závoj Panny Marie
Já utírám si krůpěj z čela
Už ani nevím kdy je včera
Nikdo se neptá: Co ti je?

Prorazí mlhu reflektory
Jdu známou cestou do kraje
Taky se nikdy neptám sorry
A teď tu píšu divnou story
O tom že ve mně mlha je

Prodal jsi přátelství

autor : Lalej

Prodal jsi přátelství za kousek pocitu.
Krátkého, rychlého. Od večera k úsvitu.
Naplněný touhou a pocitem co bolí.
Teď potřebuješ mast, která duší hojí.
Sedíme tu v trapném tichu. Nazí..jen tak.
To chladné ticho hodiny nám odbíjejí. Tik tak. Tik tak.
Mlčíš a hledíš na mě, jako bych se dopustila vraždy.
Jsme tak blízko tělem - jen natáhnout ruku. Ale duší rozdělení na vždy.
Zmatení a bez iluzí. Nemáme co říct.
Možná by bylo lepší zapomenout. Obléct se a jít ...

nazev

autor : veronika

mam tu naladu
na spravny basne

kecam

tu nikdy nepoznam

sem zasvecena
do monotonu tmy
z myho jedinyho vokna v pokoji

potrebuj smysly
abych mohla slyset
ze pada snih
videt ze se lidi libaji

potrebuj emoce
vlastni silny city
abych byla verun

vidim uzkost
smich
voci
tmu
vecer se bojim
pres den mam strach

podej mi ruku
obrat svet
co je naruby protoze sem si ho svlikla

nebud ja

laskavy siluety tam nekde
takze maj radi
jako vanilkovej puding
bez piskotu vyklopanej na talir

nohy na spickach
pusa bez rtenky
mam si myslet ze tohle je vsechno
nesmim prestat
podle psychologu zazivam pubertu

prekotny city
ustaleny city zabaleny v kosili na dne postele
koupim pyzamo
co nebude kousat a nalevo bude mit namalovany srdce
oblecu si ho
a budu mit dve

naivita hýbe světem!

autor : HarryHH

Na nárožích s rohy pomalovanými černožlutými pruhy,
jako zadeček vosy
se spolu procházíme ....

Pozor nevyklánějte se .... úzký profil ...

Stejně ale ztrácíme hlavy, tak čeho se bát ...

Cizinci na jejím území, naivní safari v džungli bez pravidel,
a s sebou jako návnadu
staniolem obalená cukrlátka klasiků plněná strychninem ....

Jsme přece na lovu ....

Noc sténá pod tíhou touhy jak svatební lože,
a holčičky si hrají na princezny a nebo nevěsty,
aniž by znaly krvavé pozadí života a smrti co se v ní rodí a zaniká ....

Vše čeho se můžeš dotknout je reálné a můžeš prožít ...

Jen naše naivní sny, šňůry mýdlových bublin,
jsou sítě do kterých se kořist nechytí,
stejně je ale pořád se sveřepou tvrdohlavostí rozprostíráme

... a vědomě ubližujeme sobě i jiným .... bláhovcům ....

*